

Després de somiar amb tu

JOAN MARGARIT

Quan era un nen, em deien que les flors
no moren mai, i que quan es panseixen,
de nit, mentre els infants estan dormint,
es revifen i ballen, somrients,
en habitacions sense ningú.

No oblidaré la teva última cara
dessota el gel primíssim de l'oblit.
No em queda més consol que aquest silenci
de les històries de la infantesa.
Pensar que el teu somriure és a prop meu.
Que està plena de flors l'obscuritat.
Que no et veuré en la llum, sinó només
en les parpelles negres d'algun somni.

MARGARIT, Joan (2005): *Càlcul d'estructures*. Barcelona: Edicions Proa.